

stalter allerede støttes nu paa Finansloven, saa er dette ikke tilstrækkeligt. Ja, hvis der i denne Udtalelse skulde ligge et Til-sagn om, at hvad der i den Henseende behøves af Tilskud til disse Anstalter, som bæres frem af det private Initiativ, ville de faa bevilget paa Finanslovene, kunde man jo nok være glad ved den Udtalelse fra Ministerens Side, men det har man jo ikke Spor af Sikkerhed for. Af ganske anden Betydning vilde det være, om det blev slaaet fast i Loven, at Statskassen skulde bære Halvdelen af de betydelige Udgifter, som en Kommune maatte paa-tage sig til den paagældendes Ophold paa en saadan Anstalt. Dette bliver særlig af stor Betydning, naar man bibeholder de Hovedbestemmelser, som den ærede Mini-ster lægger særlig Vægt paa, i § 1. Netop overfor Bibeholdelsen af disse Bestemmelser, vil dette Ændringsforslag være i høj Grad paa sin Plads.

Naar den ærede Minister saa i sine Udtalelser overfor Ændringsforslag Nr. 6 vilde gøre det til et, lad mig kalde det blad-politisk Spørgsmaal, og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghøj) fortsatte lidt i samme Retning, saa er det ret ubilligt overfor Forslaget, saaledes som det foreligger, thi det søger netop ikke i og for sig at ramme Bladene paa anden Maade end ved ad naturlig Vej at søge at stoppe den Indtægt, som Bladene have af disse Annoncer. Ændringsforslaget gaar kun ud paa at slaa fast, at her er et Punkt, hvor Politiet baade har en Ret og en Pligt til at gribe ind, fordi det drejer sig om falske Forhold, som bør rammes. Den ærede Minister har sikkert ikke Ret i, at dette er noget, man kan overlade til Privatlivet, og at det er for meget at forlange af Politiet, at det skal gribe ind i Anledning af den Slags. — jeg kan godt kalde det Forbrydelser —, som ofte gaa i Svang under den skikkelige Form, som disse Avertissementer kunne have. Saa siger den ærede Minister: Ja, men disse Avertissementer kunne jo være ganske uskyldige, overfor hvilke det er umuligt at gribe ind, for ingen kan sige, at der er noget uforsvarligt i dem. Den ærede Minister oplæste nogle Avertissementer og mente, at man ikke kunde sige, der var noget forkasteligt i dem. Jeg kan forstaa, at den ærede Minister kan have den Mening, men oprigtig talt kan jeg ikke rigtig forstaa, at Udvalgets Flertal, som ikke har villet slutte sig til Ændringsforslaget, kan have den Opfattelse. Thi saa meget er sikkert, at de Oplysninger,

Udvalget fik, tyde i modsat Retning. Der var en Journalist, som vilde prøve, hvad det drejede sig om, og han indlagde derfor Billet paa en enkelt Dags Avertissementer, jeg tror, det var en 10—11 Stykker. Svarene paa disse stillede han til Udvalgets Disposition, og saa meget er sikkert, at der var ikke en eneste af de modtagne Billetter, om hvilken man kunde være i Tvivl om, at det var en utvetydig Indbydelse til Utugt. Nej, Opgaven vilde være ganske let, og man behøvede tilmed kun, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds udtalte, at ramme ganske faa Tilfælde for at sætte en Stopper for det Uvæsen, her er Tale om.

Jeg skal dog ikke fortsætte videre, thi det er jo desværre saaledes, at hvor megen Ret vi end have, naar vi stille disse Ændringsforslag, ville de dog blive forkastede. Det er nu en Gang blevet saaledes, at hvad Regeringen har kunnet bringe igennem i Landstinget, det har Folketinget at tage raat og usødet, som det er kommet herved, og saaledes vil det ogsaa gaa i den foreliggende Sag. Der er altsaa ikke stor Anledning for mig eller andre til yderligere at fortsætte Forsvaret for Ændringsforslagene.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem, der nu satte sig, vil jeg henvise til at udgyde sin Vrede overfor Landstinget. For øvrigt er det underligt at høre et Medlem af det politiske Parti, han tilhører, staa op og klage over, at man i Folketinget søger at faa en Lov vedtagen, som er vedtagen i det andet Ting, hvor hans Meningsfæller ere i Flertal.

Overfor det ærede Medlem for Saks-købing (Rørdam) maa jeg sige, at det undrer mig — paa en Maade undrer det mig ikke —, at han slet ikke har forstaaet, at der er Forskel paa at straffe Utugt som Erhverv og at straffe Undladelsen af at søge andet Erhverv. Det ligger dog lige for, hvad Forskellen er. Naar en Kvinde eller en Mandsperson efter det foreliggende Lovforslag har faaet først Advarsel, senere Tilhold om at søge andet Erhverv, saa kan vedkommende straffes for Undladelsen af at søge andet Erhverv, selv om det ikke kan bevises, at han efter Tilholdet har drevet Utugt. Dette viser, at det er ikke Utugtserhvervet, der straffes, men Undladelsen af at søge andet Erhverv. Det maa derfor være et lidet begavet Men-neske, som har troet, at det skulde være en Brander at stille denne Sondring op.

Det ærede Medlem har heller ikke Ret